

РЕШЕНИЕ

№ 2361

гр. София, 27.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 11-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Д.Д.

при участието на секретаря ЛЮБА СТ. СТАТЕЛОВА
като разгледа докладваното от Д.Д. Административно наказателно дело № 20221110206961 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 59-63 ЗАНН

Образувано е по жалба на *** против Наказателно постановление № 72118000159/28.01.2022 г., издадено от зам. кмет на Столична община, с което, на основание чл. 123, ал. 1 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ), на жалбоподателя била наложена имуществена санкция, в размер на 500 лева, за нарушение на чл. 14, ал. 5 вр. ал. 1 ЗМДТ.

НП е обжалвано от санкционираното лице. В жалбата си оспорва наказателното постановление, с доводи за процесуални нарушения (неправилно определена дата); за недоказаност на обвинението; за маловажност на случая. Моли за отмяната му.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се представлява и не взема отношение.

Административнонаказващият орган, редовно призован, се представлява. Оспорва жалбата. Претендира деловодни разноски.

Съдът, като съобрази изложените от страните доводи и възражения и служебно провери законосъобразността и правилността на обжалваното наказателно постановление, с оглед изискванията на чл. 314 НПК вр. чл. 84 ЗАНН, намира за установено от фактическа страна следното:

Към 10.05.2021 г. дружеството-жалбоподател притежавало недвижим имот, находящ се в с. ***. На неустановена дата бил изготвен доклад за определяне на пазарна стойност на имота от инж. ***, като оценката била с ефективна дата – 10.05.2021 г.

Информация за отчетната стойност била посочена в декларация по чл. 14 ЗМДТ, вх. № 7218005633/18.11.2021 г.

Гореописаната фактическа обстановка се установява след анализ на събраните по делото доказателства и доказателствени средства за тяхното установяване: показанията на свидетеля Янка И.; АУАН; НП; заповеди за компетентност, трудов договор, допълнително споразумение, длъжностна характеристика; уведомително писмо; разписка за връчване; възражение; данъчна декларация; доклад за пазарна стойност.

За всички посочени по-горе в настоящото изложение обстоятелства доказателствената съвкупност е еднопосочна и, при отсъствие на противоречащи си доказателства, *per argumentum a contrario* от разпоредбата на чл. 305, ал. 3 НПК, подробен доказателствен анализ се явява ненужен. Закрепената в АУАН и НП фактическа обстановка не просто се подкрепя от показанията на актосъставителя, но, на практика, не се оспорва и от самия жалбоподател, а спорът в настоящото производство касае приложението на материалния и процесуалния закон.

Въз основа на гореустановената фактическа обстановка настоящият състав прави следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата

Същата е процесуално допустима, доколкото е подадена от надлежно легитимирана страна – наказаното физическо лице и срещу подлежащо на обжалване НП. С оглед на това, последната е породила присъщия ѝ суспензивен (спира изпълнението на НП) и деволутивен (сезиращ съда) ефект.

По приложението на процесуалния закон

При разглеждане на дела по оспорени наказателни постановления районният съд е винаги инстанция по същество – чл. 63, ал. 1 ЗАНН. Това означава, че съдът следва да провери законосъобразността на постановлението, т. е. дали правилно са приложени процесуалният и материалният закони, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – аргумент от чл. 314, ал. 1 НПК вр. чл. 84 ЗАНН. В изпълнение на това си правомощие, съдът служебно (чл. 13, чл. 107, ал. 2 и чл. 313-314 НПК вр. чл. 84 от ЗАНН) констатира, че АУАН е издаден от компетентен орган; в предвидената от закона писмена форма – чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, както и при спазване на предвидения за това процесуален ред.

Налице е редовна процедура по връчването на НП на жалбоподателя, но и по правило това обстоятелство има отношение единствено към началото на преклузивния срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, но не и към законосъобразността на неговото издаване, което хронологически предхожда връчването му.

Тук е мястото да се отбележи, че в хода на производството са допуснати процесуални нарушения, ограничили възможността за организиране на адекватна защита. На първо място, докато в АУАН се сочи като нарушена разпоредбата на чл. 14, ал. 5 ЗМДТ, в НП като такава фигурира тази на чл. 14, ал. 5 вр. ал. 1 ЗМДТ. Цитираното несъответствие е съществено, доколкото в ал. 5 не се съдържа срок за изпълнение и в този смисъл привръзка към ал. 1 е не просто уместна, но и *conditio sine qua non* за пълно, ясно и точно описание на дължимото се поведение. В този смисъл, на първо място, още със съставянето на АУАН е допуснато отклонение от процесуалните

стандарт, при формулирането на прецизно цифрово изражение на административнообвинителната теза, а от друга – налице е несъответствие между АУАН и НП (Р 2014/2013 АССГ, I кас. с-в; Р 5112/2013 АССГ, XI кас. с-в; Р 5223/2013 АССГ, XIII кас. с-в; Р 4442/2015 АССГ, I кас. с-в; Р 4110/2013 АССГ, I кас. с-в; Р от 16.02.2010 по кнахд 8659/2009 АССГ, II кас. с-в; Р по кнахд 4716/2009 АССГ, XII кас. с-в. Р 1349/2013 АССГ, I кас. с-в и др.).

На следващо място, налице и втора непрецизност, при формулиране на тезата на АНО, съставляваща самостоятелно отменително основание. Визираната хипотеза на чл. 14, ал. 5 ЗМДТ (предл. 3 – промяна в обстоятелствата) поставя императивно условие за обективна съставомерност – промяната да е от значение за определяне на данъка. Нито в АУАН, нито в НП, обаче, контролните органи са счели за уместно да обосноват наличието или не на това обстоятелство, а са възприели максимално оскъден подход на формулировката, който остава далеч под процесуалните стандарти, който следва да бъде обект на критичен прочит.

По приложението на материалния закон

НП е незаконосъобразно и от материалноправна гледна точка.

От обективна страна, налице са данни за изготвена оценка, с дата на актуалност – 10.05.2021 г. Същевременно, обаче, контролните органи не са счели за необходимо да изследват – кога докладът е бил физически изготвен, респективно – предаден на дружеството-жалбоподател, с оглед началото на срока по чл. 14, ал. 1 ЗМДТ, поради което и доколкото задължение на наказващия орган е да докаже тезата си (в този смисъл Решение № 3115/10.05.2013 г. по а.д. № 863/2013 г., VI кас. с-в., Решение № 4292/27.06.2013 г. по а.д. № 4340/2013 г., II кас. с-в, Решение от 29.06.2009 г. по к.н.а.х.д. № 2821/2009 г., XII кас. с-в, Решение от 07.11.2008 г. по к.н.а.х.д. № 5485/2008 г., II кас. с-в, Решение от 20.12.2008 г. по к.н.а.х.д. № 6110/2008 г., XII кас. с-в, Решение от 07.11.2008 г. по к.н.а.х.д. № 5488/2008 г., II кас. с-в, Решение № 202/09.01.2013 г. по а.д. № 8671/2012 г., V кас. с-в, Решение № 2659/22.04.2013 г. по а.д. № 11623/2012 г., V кас. с-в, Решение № 3138/10.05.2013 г. по а.д. № 11616/2012 г., V кас. с-в, Решение № 3607/27.05.2013 г. по а.д. № 2655/2013 г., X кас. с-в, Решение № 3670/29.05.2013 г. по а.д. № 2059/2013 г., V кас. с-в, Решение № 3607/27.05.2013 г. по а.д. № 2655/2013 г., X кас. с-в, Решение № 3670/29.05.2013 г. по а.д. № 2059/2013 г., V кас. с-в, Решение № 3138/10.05.2013 г. по а.д. № 11616/2012 г., V кас. с-в и редица други. В тази насока е и застъпеното от АССГ принципно становище, че всяка страна следва да докаже ползващите я обстоятелства: Решение от 2009 г. по к.н.а.д № 4913/2009 г., XII кас. с-в, Решение № 6959/15.12.2012 г. по адм. д. № 6963/2012 г., II кас. с-в, Решение от 2009 г. по к.н.а.д № 6429/2009 г., XII кас. с-в, Решение № 4793/12.07.2013 г. по адм. д. № 5987/2012 г., V кас. с-в, Решение № 5192/24.07.2013 г. по а.д. № 176/2013 г., XIV кас. с-в и др), то и обвинителната теза, остава недоказана, респективно – възражението от жалбата се явява основателно.

Същевременно, налице са данни и за обсъждане на възражението за маловажност. Съдът приема, че нарушението представлява маловажен случай, по смисъла на чл. 28 ЗАНН – такъв, при който извършеното административно нарушение, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи отговорността обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност, в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид (субсидиарното приложение на Наказателния кодекс касае само посочените в чл. 11 ЗАНН въпроси, поради което дефинитивната норма на чл. 93, т. 9 НК следва да бъде приложена в административнонаказателното производство по *analogia legis*, с оглед

наличието на празнота в ЗАНН; вж. и ТР № 1/12.12.2007 г. по т. н. д. № 1/2007 г., ОСНК на ВКС). По тази причина наказаното лице не следва да бъде освободено от административнонаказателна отговорност. Това преди всичко е така, тъй като, с оглед на доктриналната класификация на правонарушенията, в зависимост от изискването за настъпване на определени общественноопасни последици за съставомерността на деянието, процесното такова следва да се отнесе към т. нар. „нарушения на просто извършване” или „формални нарушения”. Същото се явява довършено със самия факт на неизпълнение на предвидените в закона задължения на физическите и юридическите лица, без законът да поставя изискване за настъпване на определен противоправен резултат. По този начин законодателят е въздигнал в нарушение само застрашаването на обществените отношения, предмет на закрила, без да е необходимо от това да са настъпили вреди (имуществени или неимуществени). Разбира се, приложението на чл. 28 ЗАНН (а това се отнася и за чл. 9, ал. 2 НК вр. чл. 11 ЗАНН) не е изключено и при формалните административни нарушения, но преценката следва да бъде направена не с оглед наличието или не на вредни последици, а на степента, с която формалното нарушение е застрашило обществените отношения. В конкретния случай само формално нарушението е застрашило обществените отношения, свързани обезпечаването на постъпленията в общинския бюджет, доколкото по силата на последвалата обезценка, на практика, се е стигнало до негативен за жалбоподателя, респективно – положителен за общинския фиск резултат, който не би настъпил, ако инкриминираното задължение бе изпълнено в цитираните в АУАН и НП срокове. В този смисъл и съдът намира възражението за основателно.

При липса на осъществено процесуално представителство, доказателства за извършени разноски и изрична претенция за присъждане на такива, подробни разсъждения в тази насока са безпредетни.

По изложените съображения съдът приема, че НП е незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 1 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 72118000159/28.01.2022 г., издадено от зам. кмет на Столична община, с което, на основание чл. 123, ал. 1 ЗМДТ, на *** била наложена имуществена санкция, в размер на 500 лева, за нарушение на чл. 14, ал. 5 вр. ал. 1 ЗМДТ.

Решението може да се обжалва с касационна жалба, по реда на АПК, чрез Софийски районен съд пред Административен съд – София-град, в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____